

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2539	Κυρ. Α' Νηστειῶν (Ἑβρ. 11,24-26,32-40 – 12,2) 5 Μαρτίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Γιὰ τὸ Χριστὸ ἀξίζει κάθε θυσία

«Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἀμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν» (Ἑβρ. 12,1-2)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶνε μία ἀπὸ τὶς συνηθισμένες Κυριακές· εἶνε ἡ Πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ἡ **Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας**. Ἐορτάζουμε καὶ πανηγυρίζουμε τὴ νίκη τῆς Ἐκκλησίας μας ἐναντίον ὅλων τῶν αἱρέσεων ποὺ τάραξαν καὶ ταραίζουν τὴν εἰρήνην της.

Οἱ πιστοί, ἀφοῦ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ διανύσαμε τὴν πρώτη ἐβδομάδα τῆς νηστείας, τρέχουμε στοὺς ναοὺς νὰ στεφανώσουμε γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀγωνίστηκαν, ἔχυσαν τὸ αἷμα κ' ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὴν πίστι στὸ Χριστό. **Ἡ Ἐκκλησία μας** δὲν εἶνε μία ἀπὸ τὶς θρησκεῖες ποὺ ἐπινόησαν ἄνθρωποι (ὅπως ὁ Μωάμεθ, ὁ Βούδδας, ὁ Κομφούκιος κ.λπ.)· **εἶνε τὸ Φῶς**, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἦρθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κ' ἔφερε στὴ γῆ γιὰ νὰ φωτίσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον.

Καμμιὰ θρησκεία στὸν κόσμον δὲν ἔχει «τὴ **χάρι** καὶ τὴν **ἀλήθεια**» (Ἰω. 1,17) καὶ δὲν παρέχει τὴ **σωτηρία** ποὺ χαρίζει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ καμμιὰ θρησκεία δὲν ἔχει τόσους **μάρτυρες** ποὺ θυσιάστηκαν γιὰ τὴν πίστι τους ὅσους ἔχει στὴν ἱστορία της ἡ Ὁρθοδοξία. Ποτάμι χύθηκε τὸ αἷμα γιὰ τὴν ἀγάπη στὸν Κύριο καὶ γιὰ τὴν πίστι στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ ρίζα ποὺ φύτεψε ὁ Χριστὸς ποτίστηκε μὲ τὰ αἷματα ἁγίων κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε γενεᾶς.

***

Πόσοι εἶνε οἱ μάρτυρες, ἀδελφοί μου; **Ἀμέτρητοι!** Ξεπερνοῦν σὲ ἀριθμὸ αὐτὰ τὰ πνευματικὰ **ἀστέρια** τῆς Ἐκκλησίας τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Ποιὸς ἀλήθεια μπορεῖ νὰ μετρήσῃ τοὺς γνωστοὺς μάρτυρες; – γιὰτὶ ὑπάρχουν ἀσφαλῶς καὶ οἱ ἄγνωστοι σ' ἐμᾶς, γνωστοὶ ὁμῶς στὸν παντογνώστη Θεό, ἅγιοι μάρτυρες.

Τοὺς εἶδε ὅλους αὐτοὺς ὁ ἅγιος **ἀπόστολος Παῦλος** καὶ πλέκει τὸ ἐγκώμιό τους στὴ

σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ (βλ. Ἑβρ. 11,24-26,32-40 – 12,2). Μᾶς περιβάλλει, λέει, ὁλόκληρο «**νέφος μαρτύρων**» (ἐ.ἀ. 12,1)· εἶνε δηλαδὴ τόσο πολλοί, ὥστε σχηματίζουν **σύννεφο**· ὅπως ἓνα σύννεφο ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑκατομμύρια σταγόνες, ἔτσι τὸ φωτεινὸ νέφος τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑκατομμύρια ψυχές.

Τοὺς εἶδε ἐπίσης ὁ ἅγιος **Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστής** στὴν Ἀποκάλυψι (βλ. Ἀπ. 5,1-6,11). Τί λέει γι' αὐτούς; Βλέπει τὸν Κύριο νὰ κάθεται στὸν οὐράνιο θρόνον καὶ νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του ἓνα **κατάκλειστο βιβλίον** ποὺ περιέχει τὶς ἀσύλληπτες βουλές του. Τὸ φοβερὸ βιβλίον εἶνε ἀπὸ παντοῦ σφραγισμένο μὲ ἑπτὰ σφραγίδες. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ λύσῃ τὶς σφραγίδες τοῦ βιβλίου καὶ νὰ τ' ἀνοίξῃ· οὔτε στὸν οὐρανὸ οὔτε πάνω στὴ γῆ οὔτε κάτω ἀπ' τὴ γῆ. Κανεὶς δὲν εἶνε ἄξιος ὅχι νὰ τ' ἀνοίξῃ μὰ οὔτε νὰ τὸ ἀντικρύσῃ. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰωάννης θρηνεῖ. Ἕνας ὁμῶς ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους, ποὺ παραστέκουν στὸ θρόνον τοῦ Κυρίου, τὸν παρηγορεῖ. Μὴν κλαῖς, τοῦ λέει, γιὰτὶ νίκησε τὸ «**ἐσφαγμένον ἀρνίον**»· αὐτὸ μόνο εἶνε ἄξιο ν' ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον. Καὶ πράγματι τὸ ἐσφαγμένο Ἀρνίον, ὁ Ἐσταυρωμένος, ἔρχεται καὶ παίρνει τὸ βιβλίον ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πατρός· καί, ἐνῶ ὅλοι τὸν δοξολογοῦν, λύνει μία - μία τὶς σφραγίδες του καὶ τὸ ἀνοίγει. Καὶ μόλις ἀνοίγῃ τὴν πέμπτη σφραγίδα τί βλέπει, ἀδελφοί μου· ἀναρίθμητες **ψυχές, ὅλων ἐκείνων ποὺ ἐσφράγησαν** «**διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρνίου**», νὰ κράζουν καὶ νὰ λένε· «**Ἔως πότε, ὁ Δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινός**» δὲν ἐκδικεῖσαι τὸ αἷμα ποὺ χύσαμε γιὰ τὴ δόξα σου; (ἐ.ἀ. 6,9-10). Καὶ νὰ ἡ ἀπάντησι τοῦ Θεοῦ· ἄγγελοι στολίζουν τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς μάρτυρες μὲ ὁλόλαμπρη λευκὴ

στολή και τούς παρηγοροῦν λέγοντας· Ἀναπαυθῆτε, κάντε λίγο ἀκόμη ὑπομονή, μέχρις ὅτου ὁλοκληρώσουν τὸν ἀγῶνα τους καὶ οἱ ἀδελφοὶ καὶ σύνδουλοί σας, ποὺ πρόκειται νὰ μαρτυρήσουν ὅπως ἐσεῖς· θὰ προστεθοῦν καὶ ἄλλοι σ' ἐσᾶς, θὰ μαρτυρήσουν κι αὐτοὶ ὅπως ἐσεῖς καὶ θὰ ἔρθουν νὰ ἐνωθοῦν μαζί σας.

Καὶ μήπως δὲν βλέπουμε τὰ προφητικά αὐτὰ λόγια τῆς Ἀποκαλύψεως νὰ πραγματοποιοῦνται μέχρι καὶ σήμερα; **Νέοι μάρτυρες** στολίζουν τὸ νοητὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ καὶ **νέοι διώκτες** ἐμφανίστηκαν στὰ χρόνια μας, χειρότεροι ἀπὸ τὸ Νέρωνα καὶ τὸν Καλιγούλα. Νέα αἵματα μαρτύρων χύνονται εἴτε στὴν κομμουνιστικὴ Ῥωσία τὸν 20ὸ αἰῶνα, εἴτε μέχρι σήμερα στὴν Παλαιστίνη καὶ γενικὰ στὴ Μέση ἢ στὴν Ἀπὼ Ἀνατολή, ὅπου ἐπικρατεῖ τὸ φανατικὸ Ἰσλάμ. Γιατί ὅμως πᾶμε μόνο μακριά; καὶ σ' αὐτὴ τὴν χριστιανικὴ πατρίδα μας σὲ σκοτεινὲς περιόδους δὲν βρέθηκαν θύτες ἀπηνεῖς καὶ θύματα ἱερὰ τῆς πίστεως στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν; Σὲ τέτοιες φρικτὲς ἡμέρες διαβάσαμε στὰ φύλλα τῶν ἐφημερίδων τὸ ἐξῆς. Σ' ἓνα χωριὸ ὑπηρετοῦσε ἓνας καλὸς παπᾶς, ἄνθρωπος ποὺ ἔλεγε πάντοτε τὴν ἀλήθεια. Κάποιοι ὅμως ἐκεῖ δὲν τὸν χώνευαν. Αὐτοὶ μιὰ νύχτα συνεδρίασαν μυστικά καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὸν σκοτώσουν μέσα στὴν ἐκκλησία. Τὴν ἄλλη μέρα ξημέρωνε Κυριακὴ καὶ ὁ ἱερεὺς λειτουργοῦσε. Τὴ στιγμὴ λοιπόν, ποὺ αὐτὸς ἐπάνω στὴν ἀγία τράπεζα καθαγίαζε τὰ τίμια δῶρα καὶ μεταβάλλονταν σὲ σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς τὸν πυροβολεῖ μὲ πιστόλι καὶ τὸν σκοτώνει· τὸ αἷμα τοῦ παπᾶ ἀναμείχθηκε μὲ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου!

Πάντοτε, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερα καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, **οἱ πιστοὶ καλοῦμεθα νὰ μαρτυροῦμε** γιὰ τὸ Χριστό!

Μὲ ποιοὺς τρόπους σφράγισαν τὴ ζωὴ τους καὶ μαρτύρησαν –ἀλλὰ καὶ μαρτυροῦν καὶ θὰ μαρτυροῦν μέχρι τέλους τῶν αἰώνων– οἱ πιστοὶ ὑπογράφοντας τὴν ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου; Αὐτὰ ἀκοῦμε νὰ ἐξιστορῇ μὲ ζωηρὰ χρώματα **στὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα** ὁ ἀπόστολος Παῦλος (βλ. Ἑβρ. 11,34-38). Ἄλλους, λέει, τοὺς ἔρριξαν στὰ θηρία καὶ ἄλλους στὴ φωτιά, ἄλλους τοὺς ἐσφαξαν μὲ μαχαίρι, ἄλλους τοὺς χτύπησαν μέχρι θανάτου καρφωμένους στὸ ξύλο ποὺ λεγόταν «*τύμπανον*» (αὐτὸ σημαίνει τὸ «*ἐτυμπανίσθησαν*» ἔ.ἀ. 11,35), ἄλλοι μαστιγώθηκαν, ἐμπαίχθηκαν, φυλακίστηκαν, ἄλλους τοὺς ἔκοψαν μὲ πριόνι ὅπως τὸν προφήτη Ἡσαΐα (αὐτὸ σημαίνει τὸ «*ἐπρίσθησαν*» ἔ.ἀ. 11,37), ἄλλους τοὺς

βασάνισαν, τοὺς ἀποκεφάλισαν μὲ μαχαίρι ὅπως τὸν Πρόδρομο Ἰωάννη ποὺ βροντοφώναζε στὸν παράνομο Ἡρώδη «*Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου*» (Μάρκ. 6,18). Ἄλλοι περιπλανόνταν ντυμένοι μὲ προβειὲς καὶ κατσικίσια δέρματα, ὑποφέροντας στερήσεις, θλίψεις, κακουχίες· ὁ κόσμος δὲν ἦταν ἄξιος νὰ ἔχη ἀνάμεσά του τέτοιους ἀγίους, γι' αὐτὸ κι αὐτοὶ γύριζαν στὶς ἐρημιές, στὰ βουνὰ καὶ στὶς σπηλιὰς καὶ τὶς τρυπες τῆς γῆς.

Ἐξ ἄλλου **στὰ συναξάρια** διαβάζουμε ὅτι ἄλλοι μάρτυρες κήσαν σὰν λαμπάδες βουτηγμένοι στὴν πίσσα γιὰ νὰ φωτίζουν τοὺς κήπους τῶν διωκτῶν, ἄλλοι σάπησαν μέσα στὶς φυλακές, καὶ ἄλλους τοὺς ἔρριξαν στοὺς πάγους ὅπως τοὺς 40 Μάρτυρες ποὺ γιορτάζουν στὶς 9 Μαρτίου.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψῃ ὅλα τὰ μαρτύρια τῶν μαρτύρων; Θάλασσα, φωτιά, λίμνες, παγετώνες, **ἐλάτε νὰ μᾶς πῆτε** τί ὑπέφεραν οἱ μάρτυρες γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ!

* * *

Αὐτὴ, ἀδελφοί μου, εἶνε ἡ **Πίστι μας**, αὐτὴ εἶνε ἡ θρησκεία μας. Ἄς κρατήσουμε σφιχτὰ μέσα στὴν ψυχὴ μας τὸν πολῦτιμο αὐτὸν θησαυρό, γιὰ τὴν ζητοῦν νὰ μᾶς τὸν πάρουν, νὰ τὸν κλέψουν. Γι' αὐτὸ κλείστε τ' αὐτιά σας στὶς φωνὲς τῶν ἀπίστων, τῶν ἀθέων ὑλιστῶν καὶ τῶν πλανεμένων αἱρετικῶν. Ἄς ἀκολουθήσουμε τὸν δύσκολο δρόμο ποὺ βάδισαν οἱ ἅγιοι μάρτυρες, ὁμολογηταὶ καὶ ἀσκηταί.

Τὸ αἷμα καὶ οἱ ἰδρώτες τους ἄς μᾶς διδάσκουν, ὅτι **γιὰ τὸ Χριστό** ἀξίζει κάθε θυσία. Ὅλα νὰ δοθοῦν γιὰ τὴν πιστότητα σ' αὐτόν· καὶ δόξεις, καὶ τιμές, καὶ ἐξουσίες, καὶ θέσεις, καὶ πλοῦτη, καὶ νιᾶτα, καὶ κάλλη, καὶ ἡδονές, **τὰ πάντα νὰ θυσιάσουμε** στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης του. Τότε θὰ εἴμαστε πραγματικὰ Χριστιανοί· ὄχι λιποτάκτες καὶ προδότες, ἀλλὰ θαρραλεοὶ ὁμολογηταὶ καὶ γενναῖοι στρατιῶτες του, ποὺ θὰ κρατήσουμε ψηλὰ τὴ σημαία τῆς ὁμολογίας του ὡς τὴν τελευταία πνοή μας.

Τότε οἱ ἅγιοι μάρτυρες θὰ μᾶς περιμένουν **στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ ἐορτάσουμε μαζί τους** τὸν θρίαμβο τοῦ «Ἀρχηγοῦ τῆς πίστεώς μας» (ἔ.ἀ. 12,2), τὴ νίκη τῆς ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους, τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῆς πλάνης καὶ τῆς αἵρεσεως, τῆς ἀρετῆς κατὰ τῆς κακίας.

Εἴθε ὅπως ἐορτάζουμε ἐδῶ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐορτάσουμε κ' ἐκεῖ τὸν τελικὸ θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ ποῦμε· «*Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν*» (Α' ἰω. 5,4).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2541

Β' Κυριακὴ Νηστειῶν (Μάρκ. 2,1-12)
12 Μαρτίου 2023

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ὑγιεινὴ τῆς ψυχῆς

Τὸ σῶμα μας, ἀγαπητοί μου, κλείνει μέσα του τὰ σπέρματα τῆς φθορᾶς καὶ ἐν τέλει τοῦ θανάτου. Γι' αὐτὸ **ἀσθενεῖ**. Ὁ ἄνθρωπος, ὅπως εἶπε ὁ Πασκάλ, εἶνε ἓνα «καλάμι εὐθραυστο»· ἓνα μικρόβιο ρίχνει στὸ κρεβάτι καὶ τὸν πιὸ δυνατό ὄργανισμό. Ὁ **θάνατος**, κατὰ μία παρομοίωσι, πλησιάζει τὸν ἄρρωστο σὰν ἓνας κοκκαλιάρης σκελετός, ἀγκαλιάζει τὸ σῶμα μὲ τὰ χέρια του τὰ κρία σὰν τὴν πλάκα τοῦ τάφου, καὶ θέλει νὰ τὸν πάρῃ δικό του στὸν ἄδη· ὁ ἄρρωστος νιώθει τὸ ρίγος τοῦ θανάσιμου ἐναγκαλισμοῦ, τρέμει, κλαίει, διαμαρτύρεται, ζητάει ἐπείγοντως βοήθεια· Συγγενεῖς καὶ φίλοι, σώστε με ἀπ' τὸ χάρο!...

Καὶ νὰ· ἀκοῦνε τὶς φωνές του οἱ γιατροί, τρέχουν κοντὰ του κι ἀρχίζει ἀγώνας, **πόλεμος τῆς εὐγενούς ἐπιστήμης**. Τῇ μάχῃ κατευθύνουν ἐπιστήμονες, ὑπηρετοῦν νοσοκόμοι ἄγρυπνοι στὸ κρεβάτι τοῦ ἄρρώστου, βοηθοῦν βιολόγοι, χημικοί, φαρμακοποιοί, ποὺ κάνουν ἀναλύσεις, συνθέτουν καὶ παρασκευάζουν φάρμακα. Ἰνστιτούτα ὑγιεινῆς, ἄσυλα καὶ νοσοκομεῖα, τεράστια συγκροτήματα, δουλεύουν· ἐκεῖ μὲ ἐνέσεις, ὀρούς, ἀκτίνες, ράδια, χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις, μὲ μύρια μέσα, ἱατρικὰ ἐπιτελεῖα ὅλων τῶν ἐιδικότητων διεξάγουν τὸν πόλεμο κατὰ τῶν διαφόρων νόσων.

Εὐλογημένος ὁ πόλεμος αὐτός! Εὐλογημένοι καὶ ὅσοι ἀπὸ τοὺς πλουσίους ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ διέθεσαν ἢ θὰ διαθέσουν τὰ πλούτη τους γιὰ νὰ γίνουν θεραπευτήρια· εὐλογημένοι οἱ χορηγοὶ καὶ δωρηταὶ τέτοιων εὐαγῶν ἰδρυμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἀσκεῖται ἐμπράκτως ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπο. Εὐλογημένοι πρὸ παντὸς ὅσοι γιατροὶ καὶ φαρμακοποιοί, σὰν νέοι ἅγιοι Ἀνάργυροι καὶ Παντελεήμονες, ἀσχολοῦνται μὲ εὐσυνειδησία, ἀνιδιοτέλεια καὶ αὐταπάρνησι στὴν ἔρευνα, μελέτη, καὶ στὴν ἀνακάλυψι νέων φαρμάκων γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν ἀσθενειῶν. Κάθε νέο φάρμακο εἶνε καὶ ἓνας θρίαμβος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἕνας **Παστέρ** (1822-1895), ποὺ νίκησε τὴ νόσο τῆς λύσσας, **ἄξιζε** **περισσότερο ἀπὸ Ναπολέοντες**.

Ἀναγνωρίζουμε τοὺς κόπους καὶ ἀγῶνες αὐτοὺς καὶ **τιμοῦμε τοὺς γιατροὺς** σύμφωνα μὲ τὴ Γραφή ποὺ λέει· «*Τίμα ἱατρον... Ἐπιστήμη ἱατροῦ ἀνυψώσει κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἐναντι μεγιστάνων θαυμασθήσεται... ἱατρὸς δὲς τόπον, καὶ γὰρ αὐτὸν ἔκτισε Κύριος*» (Σ. Σειρ. 38,1-3,12).

Ναί, τιμοῦμε τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη. Ἀλλ' ἐὰν περιορίσουμε στὴν ἐξέτασι τῶν ἀσθενειῶν μόνον τοῦ σώματος, καὶ δὲν προχωρήσουμε πιὸ βαθειά, νὰ ἐρευνήσουμε τὰ αἷτια τῆς νοσηρότητος τοῦ ὁργανισμοῦ, τότε ἡ ἔρευνά μας θὰ εἶνε ῥηχὴ, ἐπιφανειακὴ, ἔρευνα φύλλων καὶ ὄχι τῆς ρίζας. **Ποιά εἶνε ἡ ρίζα τῶν ἀσθενειῶν;** Ἕνας γιατρός, ποὺ ἐξετάζει τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ τὴν ὅλη σύνθεσι τῆς ὑποστάσεώς του, ὅσο ἐπιστήμονας καὶ ἂν εἶνε, ἀρμόζει νὰ λέγεται μᾶλλον **κτηνίατρος** παρὰ γιατρός.

Ἀρρωσταίνει τὸ ζῶο, ἀρρωσταίνει κι ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ τί διαφορά! Ὁ ἄνθρωπος ἀρρωσταίνει ὅσο κανένας ἀπὸ τὰ ὄντα τῆς ζωολογικῆς κλίμακος. Δὲν ὑπάρχει ὄργανο τοῦ σώματός του, τὸ ὁποῖο νὰ μὴν προσβάλλεται ἀπὸ πληθὺς ἀσθενεῖες, ποὺ σὰν μαῦρα ὄρνεα κατατρῶνε τοὺς ἱστούς, τὰ νεῦρα, τὰ ὅστα, καὶ αὐτὸ τὸν ἐγκέφαλό του. Ἡ Παθολογία δὲν ἔγραψε ἀκόμη τὴν τελευταία σελίδα τῆς...

Ἐμπρὸς στὸν ἀτέλειωτο κατάλογο τῶν ἀσθενειῶν, ποὺ συχνὰ συγχέονται μεταξύ τους καὶ δημιουργοῦν προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀγωνίζονται νὰ λύσουν οἱ γιατροὶ σὲ συνέδρια, ὁ ἄνθρωπος σταματᾷ μὲ τὴν ἀπορία· Ποιά νὰ ἔναι ἄραγε ἡ βαθύτερη αἰτία, ἡ ρίζα ἀπ' ὅπου βλάστησε τὸ πολύκλαδο καταραμένο δέντρο τῶν ἀσθενειῶν; Ἔτσι πλάστηκε ἐξ ἀρχῆς ὁ ἄνθρωπος, νὰ ῥέπῃ πρὸς τὶς ἀσθενεῖες καὶ τὸ θάνατο;... Νὰ τὸ ἐρώτημα.

Ἐπιστήμη! σὲ ρωτοῦν οἱ μυριάδες ἀσθενεῖς· τί ἔχεις ν' ἀπαντήσης; Πέρα ἀπὸ τὰ αἰμοσφαίρια, τοὺς ἱστούς, τὰ κύτταρα, στὸν ἄνθρωπο ὑπάρχει ἄβυσσος, σκοτεινὰ βάθη, στὰ ὁποῖα δὲν φτάνουν οἱ ἀκτίνες καὶ τὰ ράδιά σου. Ἐκεῖ φτάνει μόνον τὸ βλέμμα Ἐκείνου ποὺ συνέλαβε, σχεδίασε καὶ κατασκεύασε ὅλο αὐτὸ τὸ λαμπρὸ οἰκοδόμημα ποὺ λέγεται ἄνθρωπος, καὶ γι' αὐτὸ γνωρίζει ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς δημιουργίας του.

ὦ Κύριε, ποὺ εἶσαι ἡ ἄπειρη σοφία! σ' ἐσένα καταφεύγουμε. Σκουλήκια ἐμεῖς ποὺ σέρνονται πάνω στὴ γῆ, τολμοῦμε νὰ σὲ ρωτήσουμε. Ἀναγνωρίζουμε, ὅτι τὸ σῶμα μας εἶνε δική σου δημιουργία· ὅλη ἡ ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ φτείαξῃ ἓνα μάτι ποὺ νὰ βλέπῃ, ἓνα αὐτὶ ποὺ ν' ἀκούῃ, μιὰ καρδιά ποὺ νὰ χτυπᾷ. Πῶς ὁμοῦ τὸ σῶμα αὐτό, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὰ χέρια σου τέλειο κομψοτέχνημα, ποὺ κάνει τοὺς ἐπιστήμονες νὰ τὸ θαυμάζουν καὶ ἓναν Δαυὶδ νὰ φωνάζῃ «*Ἐθαυμαστώθῃ ἡ γνώσις σου ἐξ ἐμοῦ*» (Ψαλμ. 138,6), **πῶς τὸ σῶμα αὐτὸ σέρνεται** τώρα μέσα στὰ ἱατρεῖα καὶ τὰ νοσοκομεῖα τσακισμένο, ἐξαθλιωμένο, μὲ τραύματα, πληγές, ἀκαθαρσίες ποὺ προκαλοῦν ἀηδία καὶ φρίκη, σὰν μιὰ ἐρειπωμένη οἰκοδομή; Τί συνέβη, Κύριε, ὥστε ἡ κορωνίδα τῶν δημιουργημάτων σου, ποὺ κάποτε –κατὰ τὰ ἀρχαῖα κείμενα– ἔχαιρε ἄκρας ὑγείας καὶ δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ γιατροὺς καὶ φάρμακα, νὰ καταντῇ σήμερα ἓνα παθολογικὸ **μουσεῖο ἀσθενειῶν;**

Στὴν ἀπορία μας **ἀπαντᾷ ὁ Πλάστης** –μακάριος «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν» (Ματθ. 11,15 κ.ἀ.)– καὶ ἡ ἀπάντησί του βρίσκεται στὸ σημερινὸ ἀκριβῶς εὐαγγέλιο τῆς Β' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν (βλ. Μάρκ. 2,1-12). Λίγοι τὴν προσέχουν, ἀλλὰ σεῖς, ἀγαπητοί μου, μελετήστε τὴν περικοπὴ καὶ προσπαθήστε ν' ἀναπαραστήσετε τὴν βιβλικὴ σκηνή.

Ὁ Κύριος, λέει τὸ ἱερὸ κείμενο, **διδάσκει** σ' ἓνα σπίτι ποὺ τὸ προαύλιό του ἔχει πλημμυρίσει ἀπὸ ἀνθρώπους διψασμένους γιὰ τὴ διδασχὴ του. Ξαφνικὰ ὁμως ἡ στέγη ἀνοίγει κι ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα κατεβαίνει

κρεμαστό **ένα κρεβάτι μ' έναν παράλυτο**. «Όλοι σωμαίνον, κοιτάζουν το Χριστό, και περιμένουν θαύμα· περιμένουν ο Παντοδύναμος να πη στὸν ἀσθενή *«Έγειρε και περιπάτει»*. Δεν τὸ λέει ὁμως ἀμέσως.

Ὁ Κύριος δὲν εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς γιατρούς· εἶνε ὁ **ἱατρός**, ὁ μοναδικός, μὲ ὅλο τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος τῆς σημασίας. Τὸ βλέμμα του ἀκτινοσκοπεῖ, ἐρευνᾷ τὰ μυστηριώδη βάθη, τὰ σκοτεινὰ σπῆλαια τῆς υπάρξεως τοῦ ἀσθενοῦς αὐτοῦ. Καὶ τί ἀνακαλύπτει· τὸ κρυμμένο «σκουλήκι» ποὺ ξήρανε τὸ δέντρο, ποὺ ἔκανε τὸ σῶμα νὰ παραλύσει. Γι' αὐτὸ λέει στὸν παράλυτο κατὰ ἄλλο· *«Τέκνον, ἀφῆλναι σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»* (ἐ.δ.25).

Ἡ ἁμαρτία λοιπόν, ἡ ἀσύστολη δηλαδὴ παράβασι τοῦ θείου νόμου, **νὰ ἡ ρίζα**, ἀπὸ τὴν ὁποία προήλθε ὄχι μόνο ἡ παράλυσι τοῦ σώματος τοῦ ἀσθενοῦς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ **ὅλες οἱ ἀσθένειες** κάθε ἀνθρώπου.

***

Εἶνε, ἀδελφοί μου, ἀλήθεια ἀδιάψευστη, δόγμα τῆς Γραφῆς, ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὅπως βγῆκε ἀπὸ τὸ θεῖο ἐργαστήριον ἦταν ὑγιής, ἄτρωτος ἀπὸ κάθε ἀσθένεια. Μετὰ ὅμως τὴν διάπραξι τῆς ἁμαρτίας, τὴν παράβασι τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος δέχτηκε τρομερὸ κλονισμό. Ἡ ἁμαρτία σὰν σεισμός διέλυσε τὴν ὑπαρξί του. Τὸ δηλητήριό τῆς διαπότισε ψυχὴ καὶ σῶμα, ἐγκατέσπειρε παντοῦ τὰ σπέρματα τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως. Διότι **μεταξὺ ψυχῆς καὶ σώματος ὑπάρχει μυστηριώδης ἀλληλεγγύη**· τὴν πιστοποιεῖ ἡ ἐπιστήμη, τὴν ἐκφράζει δὲ ἄριστα τὸ ψαλμικὸ *«Καρδίας εὐφραϊνομένης πρόσωπον θάλλει, ἐν δὲ λύπαις οὐσῆς σκυθρωπάζει»* (Παρ. 15,13).

Τὰ **παραδείγματα** ποὺ ἐπικυρώνουν τὴν ἀλήθεια αὐτὴ εἶνε ἄπειρα. Ἀναφέρω μερικά.

✓ **Θυμῶνεις**; Ἀσφαλῶς ὁ **θυμὸς** δὲν εἶνε ἀσθένεια τῆς σαρκός, εἶνε ψυχικὸ πάθος, ἀσθένεια τῆς ψυχῆς, καὶ θὰ ἔπρεπε τὸ σῶμα νὰ μὴν ὑφίσταται καμμία ἀλλοίωσι ἢ ζημιά. Καὶ ὅμως, πρόσεξε νὰ δῆς· οἱ ἐκρήξεις τοῦ θυμοῦ συνταράζουν τὸ σῶμα, ἀλλοιώνουν τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου, ἐπιφέρουν μεγάλη φθορά. Ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις, ποὺ ἄντρες ὑγιεῖς καὶ ῥωμαλέοι ἀλλὰ θυμῶδεις ἔπαθαν καρδιακὴ προσβολὴ καὶ πέθαναν.

✓ **Φθονεῖς**; Ἀσφαλῶς καὶ ὁ **φθόνος** δὲν ὑπάρχει στὴν παθολογία τοῦ σώματος· εἶνε κι αὐτὸ ψυχικὸ νόσημα, πνευματικὴ ἁμαρτία. Δὲς ὅμως τὴν κακὴ ἐπίδρασί του· διαπερνᾷ σὰν δηλητήριον τὸ σῶμα, κιτρινίζει τὸ πρόσωπο, φαρμακώνει τὸ αἷμα. Ἀναφέρεται καὶ παράδειγμα, ποὺ ἕνα νήπιο, βλέποντας τὴ μητέρα του νὰ θηλάζῃ ἄλλο βρέφος, κιτρίνισε, μαράθηκε καὶ πέθανε. Εἶνε τόσο ἐπιβλαβὴς ὁ φθόνος, ἀφοῦ προσβάλλει τὸν ἄνθρωπον καὶ ἀπὸ τὴ νηπιακὴ ἡλικία.

Ἄν λοιπὸν ἡ ὀργὴ καὶ ὁ θυμὸς καὶ ὁ φθόνος, ἁμαρτίες καθαρὰ πνευματικές, προκαλοῦν τόση φθορὰ στὸν σωματικὸ ὀργανισμό, μπορεῖτε τώρα νὰ φανταστῆτε τί ἐρεΐπια προξενοῦν ἄλλες ἁμαρτίες ποὺ συνδέονται ἀμεσώτερα μὲ τὸ σῶμα; Καὶ μόνο τὶς ἀσθένειες ποὺ προξενεῖ τὸ ἀλκοὺλ ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν (μέθη, κίρρωσι ἥπατος κ.λπ.), θὰ φρίξουμε καὶ θὰ ποῦμε μαζὶ μὲ τὸν ἀπόστολον Παῦλον· *«Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος»* (Ρωμ. 6,23). Αὐτὸ τὸ ῥητὸ θὰ ἔπρεπε ν' ἀναγράφεται πάνω στὰ μπουκάλια ποὺ περιέχουν ἀλκοὺλ.

Προσθέστε τώρα, ἂν θέλετε, τὶς ἀσθένειες μὲ τὶς ὁποῖες «παρασημοφορεῖ» τὰ θύματά της μιὰ ἄλλη ἁμαρτία –ποὺ καλπάζει στὴν ἐποχὴ μας–, ἡ **σαρκικὴ ἀκολασία καὶ ἀσωτία**, καὶ θὰ βρεθῆτε μπροστὰ σὲ νέα ἐρεΐπια· ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ παρουσιαστοῦν σὲ μιὰ κινηματογραφικὴ ταίνια, ὁ κόσμος θὰ ἔφριττε· θὰ ἔβλεπε, ὅτι οἱ ἀπώλειες ἀπὸ τοὺς δύο μαζὶ παγκοσμίους πολέμους ὠχριοῦν ἐμπρὸς στὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ ἐρεΐπια ποὺ σκόρπισε καὶ σκορπίζει ἡ ἀκολασία· οἱ νεκροὶ τῆς, οἱ τραυματίες, οἱ παράφρονες, οἱ τυφλοὶ

εἶνε ἀμέτρητοι. Καὶ ὅμως τὴν ἁμαρτία αὐτὴ «πίνουν» χωρὶς τύψεις, σὰν ἕνα ποτήρι δροσερὸ νερὸ, ἑκατομῦρια τέκνα τῆς ἐκπορευομένης ἀνθρωπότητας.

Τέλος, στὶς μέρες μας εἶδαμε καὶ τὴν πιὸ ὀφθαλμοφανῆ ἀπόδειξι ἐπιδράσεως τῆς ψυχικῆς καταστάσεως ἐπάνω στὴ σωματικὴ – ποῦ; στὶς περιπτώσεις τῶν **ναρκομανῶν**. Τὸ πάθος τοὺς εἶνε καθαρὰ ψυχικόν· εἶνε καταφρόνησις τοῦ Θεοῦ, ἀποστασία ἀπ' αὐτόν, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια ποὺ ἐκεῖνος παρέχει. Γι' αὐτό, ὡς πολὺ σοβαρὴ προσβολὴ τοῦ Θεοῦ, συνεπάγεται καὶ μεγαλύτερη τιμωρία τοῦ ἀποστάτου ἀνθρώπου.

Καὶ τὸ **συμπεράσμα**; Τὸ πρῶτον ποὺ πρέπει νὰ ἐπιδώξῃ μία πολιτεία ποὺ σκέπτεται σωστά, εἶνε ἡ **ψυχικὴ ὑγεία** τοῦ λαοῦ τῆς. Ἕνας λαὸς ψυχικὰ ὑγιὴς ἀπὸ ἀλκοολισμό, ἀκολασία, ὀργή, θυμὸ, φθόνον, κενοδοξία, ἐωσφορικὴ ὑπερηφάνεια, ὑβριστικὴ ἀποστασία ἀπὸ τὸ Θεόν, θὰ ἀπολαμβάνῃ καὶ καλύτερη σωματικὴ ὑγεία. Δὲν μποροῦμε νὰ χωρίσουμε τὴν ὑγεία ἀπὸ τὴν ἀρετή. Τί ὠφελεῖ νὰ δημιουργοῦμε γῆπεδα καὶ γυμναστήρια χωρὶς νὰ φροντίζουμε ὥστε οἱ νέοι καὶ οἱ νέες ποὺ θὰ γυμνάζωνται ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὶς σωματικὰς ἀσκήσεις νὰ ἀσκοῦνται καὶ στὰ ἀναγκαϊότερα γυμνάσματα, τὴν **ἀρετὴ** καὶ τὴν **εὐσέβεια** (βλ. Α' Τιμ. 4,7-8).

Διαφορετικά, τὰ ὠραία σώματα, ποὺ θαυμάζουμε στὶς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις τῶν σχολείων, θὰ καταρρεύσουν. Θὰ τὰ ῥοκανίσῃ μέχρι μυελοῦ ὀστέων τὸ ἐπτακέφαλον θηρίον τῆς ἀκολασίας, καὶ οἱ σάρκες καὶ τὰ αἶματά τῆς νεολαίας θὰ γίνουν ἀκάθαρτος πολτὸς τῶν ἱατρῶν τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων, ποὺ διαρκῶς αὐξάνουν· καὶ θ' ἀναγκαστοῦμε, δίπλα στὰ ἱατρεῖα αὐτὰ νὰ χτίσουμε νέα ἄσυλα ἀνιάτων, τὰ ὁποῖα νὰ δέχωνται τὰ θύματα τῶν παθῶν, τοὺς *«υἱοὺς τῆς ἀπωλείας»* (πρβλ. Ἰω. 17,12. Β' Θεσ. 2,3), ποὺ **παράλυτους θὰ τοὺς παραδίδῃ «ἐπὶ ἀποδείξει»** **στοὺς διευθυντὰς τῶν ἀσύλων ἢ ἀκολασίας!**

***

Κατὰ τὸ δίδαγμα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, ἀγαπητοί μου, πρέπει νὰ ἐνδιαφεροῦμε πρωτίστως γιὰ τὴν ὑγιεινὴ τῆς ψυχῆς. Ἀπὸ τὴ ρίζα πρὸς τὰ φύλλα καὶ ἀπὸ τὴν ψυχὴ πρὸς τὸ σῶμα πρέπει νὰ προχωρήσουμε. Καμμία πολιτεία, φωνάζει ὁ Πλάτων, δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ, ἐὰν δὲν θέσῃ ὡς θεμέλιον τὴν **ἀρετὴν**, τὴν καλλιέργεια τῆς ψυχῆς ἀπὸ κάθε πλευρά (βλ. Μενέξ. 247 Α' Μιχ. ἱατροῦ, Πόθων καὶ διατί σ. 139).

Ἄς τὸ συνειδητοποιήσουμε. Ὅσο στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ μας βόσκουν καὶ ὀργιάζουν τὰ πάθη, ὅχι μόνο ἡ πολῦτιμη ὑγεία του ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκπαίδευσις καὶ ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ οἰκονομικὴ εὐρωστία καὶ ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰρήνη καὶ ὁ,τιδήποτε ἄλλο ποθοῦμε καὶ νοσταλγοῦμε, δὲν θὰ σταθῇ σὲ στερεὸ ἔδαφος. Τὰ πάντα φθείρουν, ἀνατρέπουν καὶ ἐκθεμελιώνουν οἱ κακίες, τὰ πάθη, ἢ –γιὰ νὰ μιλήσουμε μὲ τὴν καθαρὴ γλῶσσα τῆς Γραφῆς– **οἱ ἀνομίες καὶ οἱ ἁμαρτίες μας**. Αὐτὸς, ὅπως ὑπαινίσσεται σὲ στροφές του καὶ ὁ ἐθνικός μας ποιητὴς (βλ. Ὑμν. εἰς ἔλευθ. 144-147), εἶνε οἱ πρὸς τὸν θάνατον ἐχθροί μας. Ἐναντίον αὐτῶν πρέπει νὰ κηρυχθῇ ἀμείλικτος πόλεμος. **Θάνατος στὰ πάθη!**

Ἀδελφοί, στὰ ὅπλα! τὰ ὅπλα τοῦ Χριστοῦ! Πρέπει νὰ πεθάνουν τὰ πάθη μας, γιὰ νὰ ζήσουν οἱ ψυχές μας ἀκέραιες, ἐλεύθερες καὶ ἑνδοξες. Τότε κ' ἐμεῖς καὶ τὰ παιδιά μας θὰ εἴμαστε ὑγιεῖς καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα.

Ἀλλὰ ποῖος μπορεῖ νὰ νεκρώσῃ τὰ πάθη; **Μόνον ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός**. Σ' αὐτὸν λοιπὸν νὰ καταφύγουμε μὲ πίστι. Ἐάν, ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμή, ὁ λαὸς μας ἐπιστρέψῃ στὸ Χριστό, θ' ἀκούσῃ τὸν παντοδύναμον λόγον του ποὺ σήκωσε ὄρθιον τὸν παράλυτον· *«Έγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου»* (Μάρκ. 2,11). Καὶ ἡ χώρα μας μὲ τὴ δύναμι ἐκεῖνου θὰ σηκωθῇ καὶ θὰ γίνῃ πάλι κυρία τοῦ οἴκου τῆς, ὑμνώντας καὶ δοξάζοντας τὸν Χριστὸ εἰς τοὺς αἰῶνας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἡμιλία ποὺ ἐκφωνήθηκε ἀπὸ τὸν στρατιωτικὸ *Ῥαδιοφωνικὸ Σταθμὸ Λαρίσης* τὴν 20-3-1949, περιελήφθη στὸ βιβλίον *Ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός* (Βόλος 1950, σσ. 163-7) καὶ ἀναδημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Φλωρίνης *«Σάλπιγξ Ὀρθοδοξίας»* (τόμ. 1983, σσ. 103-8). Μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλῶσσα καὶ σύντμησις 31-1-2023.

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλογον Κυριακὴ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,

μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυον στὸν ἰστότοπον: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2542

Κυρ. Γ' Νηστ. Σταυρ/σεως (Μάρκ. 8,34 – 9,1)
19 Μαρτίου 2023

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

“Υπαρξὶ καὶ ἀξία τῆς ψυχῆς

«Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Μάρκ. 8,36-37)

Ἄν ἓνας, ἀγαπητοί μου, πῆ ὅτι κάπου εἶνε κρυμμένος ἓνας σπουδαῖος **θησαυρός**, ποῦ ἓνα φτωχὸ θὰ τὸν κἀνὴ πλούσιο, τί λέτε, ἢ εἰδῶσι αὐτὴ θ' ἀκουστῇ ἀδιάφορα; Ὅχι βέβαια. Εἴμαστε δυστυχῶς δραστήριοι ὅταν πρόκειται γιὰ τὰ ἐπίγεια· πόσο ὅμως ἀμελεῖς εἴμαστε γιὰ τὰ πνευματικά! Ὑπάρχει λοιπὸν ἓνας θησαυρὸς ἀνεκτιμήτου ἀξίας, ποῦ τὸν ἔχει κάθε ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸ φτωχότερο μέχρι τὸν πλουσιώτερο. Ποίος εἶνε ὁ θησαυρὸς αὐτός; Εἶνε, ἀδελφοί μου, ἡ **ψυχὴ** μας!

Ψυχὴ! Πῶς τ' ἀκούει αὐτὸ ὁ κόσμος σήμερα; Ἐπηρεασμένοι ἀπ' τὸ δαιμονικὸ πνεῦμα ἀρνοῦνται τὸν πνευματικὸν κόσμον. Πολλοὶ ἀκούνε γιὰ ψυχὴ σὰν νάρκωμένοι, οἱ δὲ ὑλίσται εἰρωνεύονται. Πρὸ ἐτῶν μακαρίτης πλέον καθηγητῆς τῆς ἱατρικῆς, ἐκεῖ ποῦ ἐκπαιδεύοντας φοιτητὰς χειρουργοῦσε ἀσθενῇ, καθὼς ἀνασκάλευε τὰ ἔντερα, ἔλεγε μὲ καγχασμὸ στοὺς αὐριανοὺς γιατρούς· **Ποῦ εἶνε ἡ ψυχὴ;... Νόμιζε ὁ ἀνόητος ὅτι μπορεῖ νὰ δῇ τὴν ψυχὴ κάπου στὰ σπλάχνα, ἀνάμεσα στὰ κόπρια τοῦ σώματος...**

Γιὰ ὅποιον ὅμως ἔχει πίστιν στὸ Θεό, νοῦ ποῦ σκέπτεται καὶ καρδιὰ ποῦ αἰσθάνεται, εἶνε ἀναμφισβήτητο· ὅπως ὑπάρχει σῶμα, **ὑπάρχει καὶ ψυχὴ**. Ὅποιος τὸ ἀμφισβητεῖ παραλογίζεται.

Θὰ σὰς κουράσω λίγο στὴν ἀρχὴ μὲ κάποια **θεωρία**, γιὰ νὰ μποῦμε κατόπιν στὸ θέμα.

***

Σήμερα ἐπάνω στὴ γῆ κατοικοῦν μερικὰ δισεκατομμύρια ἄνθρωποι. Ἦταν ὅμως ἐποχὴ ποῦ ἐπάνω στὴν ἐπιφάνειά της δὲν ὑπῆρχε κανένας ἄνθρωπος. **Πῶς παρουσιάστηκε ὁ ἄνθρωπος;**

Ἡ ἐπιστὴμὴ βεβαιώνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐμφανίστηκε τελευταῖος ἀπ' ὅλη τὴ δημιουργία. Καὶ λέγοντας δημιουργία ἐννοῶ τὰ τρία βασίλεια τῆς φύσεως· ὄρυκτά, φυτὰ καὶ ζῶα, τὸ ἓνα ὑψηλότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ ἄνθρωπος παρουσιάζεται ὅπως ἓνας βασιλιάς στὶς τελετές προηγούνται οἱ σαλπικταί, οἱ ὑπασπισταί, οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι, καὶ τελευταῖα ἔρχεται αὐτὸς μὲ κάθε δόξα.

Αὐτὸ βεβαιώνει καὶ ἡ ἅγια Γραφή. Ἀξίζει νὰ παρατηρήσουμε τί λέξεις μεταχειρίστηκε ὁ Θεὸς **στὰ ἄλλα δημιουργήματα**· γιὰ τὸ φῶς εἶπε «*Γενηθῆτω φῶς*» (Γέν. 1,3), γιὰ τὸν ἥλιο καὶ τὴ σελήνη εἶπε «*Γενηθῆτωσαν φωστῆρες...*» (ἔ.ἀ. 1,14), γιὰ τὰ φυτὰ εἶπε «*Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου κ.τ.λ.*» (ἔ.ἀ. 1,11), καὶ γιὰ τὰ ζῶα εἶπε «*Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ... τετράποδα κ.τ.λ.*» (ἔ.ἀ. 1,24).

Γιὰ τὸν ἄνθρωπον ὅμως τί εἶπε· «*Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν*» (ἔ.ἀ. 1,26). Μέσα στὶς λίγες αὐτὲς λέξεις φαίνεται ὁ προορισμὸς του. «*Ποιήσωμεν*», λέει. Ὅχι «*ποιήσω*», ἀλλὰ «*Ποιήσωμεν*», σὲ πληθυντικὸ· ἄς φτειάξουμε. Δὲν ὁμιλεῖ ἓνας

μόνο· ὁμιλεῖ αὐτὸς μαζί μὲ ἄλλους. Ἐδῶ κατὰ τοὺς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ὑποδηλώνεται τὸ μυστήριον τῆς ἁγίας Τριάδος ἀλλὰ καὶ ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπως στὴ γῇ γιὰ ἓνα σοβαρὸ πρᾶγμα γίνεται συμβούλιο, συσκέπονται οἱ ἀρμόδιοι, ἔτσι στὸν οὐρανὸ ἔγινε θεϊκὴ σύσκεψις. Πατὴρ, Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα συσκέπονται, καὶ ἐκ τῆς βουλῆς τῆς ἁγίας Τριάδος βγῆκε τὸ ἀριστοῦργημα τῶν ἀριστοῦργημάτων, ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας, ἓνας μεγαλόκοσμος μέσα σὲ μικρόκοσμο.

Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ τὸν **κρίκο ποῦ ἐνώνει τὴν ὑλικὴν μὲ τὴν πνευματικὴν δημιουργία**, διότι ἀποτελεῖται ἀπὸ σῶμα καὶ ψυχὴ.

Ἔχει σῶμα. Ἡ Γραφὴ μεταχειρίζεται εἰκόνες ποῦ μποροῦν νὰ καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι. Λέει ὅτι, τρόπον τινά, ὁ Θεὸς ἔσκυψε κάτω στὴ γῇ καὶ πῆρε χῶμα γιὰ νὰ φτειάξῃ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. «*Αἶ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με*» (Ψαλμ. 118,73). Δὲν πῆρε πολὺ τιμα μέταλλα οὔτε διαμάντια· πῆρε τὸ εὐτελέστερο ἀπ' ὅλα, τὸ χῶμα, καὶ ἀπ' αὐτὸ ἔπλασε τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὠνομάστηκε Ἀδάμ (Ἀδὰμ στὰ ἐβραϊκά θὰ πῇ «κόκκινο χῶμα»)· εἶνε λοιπὸν «*χοϊκός*» (Ἀ' Κορ. 15,47), χωματένιος. Ἀπὸ χῶμα εἶνε οἱ σάρκες, τὰ ὀστά, τὰ νεῦρα, ὅλα τὰ ὑλικά στοιχεῖα του.

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος **εἶνε καὶ ψυχὴ**. Ἐνας σοφὸς τῆς πατρίδος μας (ὁ Ἀριστοτέλης) εἶπε· Ἡ ψυχὴ εἶνε ἀρχὴ (κέντρο ἐξουσίας) αὐλῆ, ἀφθαρτῆ, ἀλλοτρία τοῦ σώματος· εἶνε «*νοῦς ποιητικὸς τὰ πάντα νοῶν καὶ ἐ-αὐτὸν νοῶν*» – δὲν φαίνονται βαρεῖα αὐτά; Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ψυχὴ νοερά καὶ λογικὴ, τὸ δὲ εὐγενέστερο μέρος τῆς ψυχῆς εἶνε ὁ νοῦς.

—Μά, θὰ μοῦ πῆτε, καὶ τὰ ζῶα ἔχουν νοῦ.

✠ Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἔχουν κι αὐτὰ ἐγκέφαλο· ἀλλ' ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ νοήμονα ζῶα ἄβυσσος τὰ χωρίζει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Σωματικά αὐτὸς εἶνε τὸ ἀσθενέστερο πλάσμα. Ἀλλ' ἐνῶ εἶνε ἄοπλος, μὲ τὴν **εὐφυΐα** τοῦ νοῦ του τιθασεύει κ' ἐξουσιάζει τὰ ἄγρια θηρία. Ὁ νοῦς του, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὰ ζῶα, δὲν μένει στάσιμος, διαρκῶς προοδεύει. Τὸ μυρμηγκί, ἡ μέλισσα, ὁ κάστορας, ὅπως ἔφτειαχναν τὴ φωλιά τους τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὀμήρου, ἔτσι τὴ φτειάχνουν καὶ σήμερα καὶ θὰ τὴ φτειάχνουν πάντοτε. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος, ποῦ κάποτε ζοῦσε σὲ σπήλαια, τώρα ἔφτασε νὰ ὑψώνῃ οὐρανοξύστες καὶ νὰ γίνεται ἀστροναύτης στὸ διάστημα.

✠ Προσὸν τοῦ ἀνθρώπου ὅμως δὲν εἶνε μόνο ἡ εὐφυΐα. Μέσα στὸ νοῦ του ζοῦν **ἐννοιες αὐλές**, ποῦ δὲν βγῆκαν ἀπὸ τὸν αἰσθητὸν κόσμον· προέρχονται ἀπὸ ἓνα κόσμον οὐρανογεῖτονα, δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγηθοῦν ὡς ἀπόρροιες καὶ ἐκκρίματα λειτουργιῶν τῆς ὕλης. Ὅπως στὸν

οὐρανὸν ὑπάρχουν ἄστρα ποὺ σελαγίζουν, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἕνας οὐρανὸς ὅπου λάμπουν σὰν ἄστρα μεγάλες ἀλήθειες, νοήματα ὑψηλά· τὸ ἀγαθόν, τὸ δίκαιον, τὸ ὠραῖον, τὸ ἀπειρον, ὁ χρόνος, ἡ ἀθανασία... Αὐτὰ δὲν ἔχουν κάτι τὸ ὑλικό, οὔτε εἶναι ἀντίγραφα ἢ ἐπιρροὲς ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμον. Ποιὸς τὰ φύτεψε στὸν ἄνθρωπο; Ἐκεῖνος ποὺ ἔστησε τὰ ἄστρα ψηλὰ στὸν οὐρανό, ὁ ἴδιος φύτεψε καὶ αὐτὰ μέσα του.

☀️ Θαυμαστὸς ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν εὐφυΐα καὶ τὶς αὐλὲς ἔννοιες τοῦ νοῦ του· θαυμαστὸς ἀκόμη γιὰ τὴ **συνειδησι** **χρέους**, τὴν αἴσθησι καθήκοντος, ποὺ τὸν κάνει νὰ συγγενεύῃ μὲ τὴν τελειότητα, μὲ τὸν τέλειο κόσμον τοῦ Θεοῦ. Ποιὸς λέει, ὅτι ἡ ζωὴ ἴσον ἀπόλαυσις; Δὲν ἱκανοποιεῖται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ πεπερασμένα· πλάστηκε γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά. Ἀναφέρω λίγα **παραδείγματα** γιὰ τὴν αἴσθησι χρέους - καθήκοντος.

• Ἐνα πλοῖο ναυαγεῖ στὸν ὠκεανὸ καὶ ὅλοι τρέχουν στὶς βάρκες νὰ σωθοῦν. Ἐνας, ὁ **πλοίαρχος**, δὲν σκέπτεται τὸ σαρκίον του· φροντίζει νὰ διασώσῃ ἐπιβάτες καὶ πλήρωμα, νὰ μὴν ἀπολεσθῇ καμμιὰ ψυχὴ, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ πῇ στὸ Θεὸ ἐμπρὸς στὸ κριτήριον «*Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός*» (Ψαλμ. 8, 18=Εβρ. 2, 13). Ἐρωτῶ· Τί τὸν κάνει νὰ ἐπιβάλλεται στὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ τῶν ἄλλων;

• Τί κάνει καὶ τὴν ἀδελφὴ **νοσοκόμο** νὰ ἀγρυπνῇ στὸ προσκέφαλο ἐνὸς ἀσθενοῦς ἀγνώστου, ποὺ τὸν ἔχουν ἐγκαταλείψει ὅλοι;

• Στὶς 25 Μαρτίου ἐορτάζουμε τὴν ἐπανάστασι τοῦ '21. Γιὰ τὸ ἀνδραγάθημα τοῦ **Κανάρη** στὴ Χίο ἕνας ξένος τὸν ρώτησε κατόπιν· –Πῶς τὸ 'κανες αὐτό; –Τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἶπα μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα· Κωσταντῆ, ἀπόψε πρέπει νὰ πεθάνῃς γιὰ τὴν πατρίδα!

• Καὶ καθέναν ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους ἀγίους **μάρτυρες τῆς Πίστεώς** μας τί τὸν ἔκανε νὰ ὑπομένῃ φρικτὰ μαρτύρια γιὰ τὸ Χριστό;

Νὰ λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ὅτι στὴν ψυχὴ ὑπάρχουν μεγαλειώδη κίνητρα, ὑπερκόσμια ἐλατήρια, δυνάμεις πάνω ἀπὸ τὴν ὕλη καὶ τὴ σάρκα.

☀️ Τέλος ὁ ἄνθρωπος, ἐκτὸς ἀπὸ εὐφυΐα, τὶς αὐλὲς ἔννοιες, τὴ συνειδησι χρέους, ἔχει μέσα του καὶ **ἐννοήσεις** - **διαισθήσεις**. Δηλαδή, τί εἶν' αὐτά; Χοντρὸ νόμισμα· ἃς τὸ κάνουμε λιανά.

• Ὁ **Ἀρχιμήδης** (287-212 π.Χ.), μαθηματικὸς καὶ φυσικὸς στὶς Συρακοῦσες, εἶχε σχεδιάσει στὴν ἄμμο καὶ μελετοῦσε γεωμετρικὰ σχήματα· καί, ἐνῶ ἡ πόλις του κυριεύθηκε ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους καὶ ἔφτασε πάνω του ἕνας στρατιώτης –ὁ ὁποῖος καὶ τὸν σκότωσε–, αὐτὸς εἶπε· «*Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε*». Τί παρὰ τὸν κίνδυνον τὸν κρατοῦσε βυθισμένο στὴ σκέψι του;

• Θυμᾶστε καὶ τὸ **Σωκράτη** (469-399 π.Χ.); Μερικὲς φορὲς βυθισμένος σὲ σκέψεις εἶχε κάτι σὰν ἔκστασι καὶ στεκόταν ἐπὶ ὥρα στὴ μέση τοῦ δρόμου ἀκίνητος. Οἱ μαθηταί του τὸν σκουνοῦσαν· –Προχώρα! Ἐκεῖνος ἔλεγε· –Μὴ μ' ἐνοχλεῖτε, ἔχω τώρα ἐπικοινωνία μὲ τὸ θεό.

• Ἀλλὰ τί ἀναφέρω Ἀρχιμήδη καὶ Σωκράτη; Ἐχοῦμε παραδείγματα ἀπὸ τοὺς βίους τῶν νηπτικῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Διαβάστε τὸν ἅγιον **Ἰσαὰκ τὸν Σύρο**. Στους λόγους του ἀναφέρει, ὅτι ἕνας **ἀσκητὴς** –ἐνῶ ἐμεῖς στὴ θεία λειτουργία κουραζόμαστε καὶ δὲν βλέπομε τὴν ὥρα πότε νὰ βγοῦμε ἔξω–, ἐκεῖνος γονάτισε πρὶν βασιλέψῃ ὁ ἥλιος καὶ ἄρχισε προσευχή. Κι ὁ ἥλιος ἔδουσε, ἐγίνε νύχτα, πέρασαν τὰ μεσάνυχτα, χάραξε, ξημέρωσε, βγῆκε πάλι ὁ ἥλιος, ἀνέβηκε ψηλά, ἐγίνε μεσημέρι, κι αὐτὸς μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα ἐξακολουθοῦσε νὰ προσεύχεται. Καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τοῦ φάνηκε σὰν μιὰ στιγμή! Καὶ ὁ χρόνος δηλαδὴ σ' αὐτὸν ποὺ ἔχει ἐκστάσεις καὶ ἐπικοινωνία μὲ τὸ Θεὸ εἶναι κάτι σχετικόν.

Τέτοια πράγματα δὲν ἐξηγοῦνται παρὰ μόνον ἀν πα-

ραδεχοῦμε, ὅτι μέσα στὸν ἄνθρωπο **ὑπάρχει ἀρχὴ αὐλῆς καὶ ἀφθαρτῆς - ἀθάνατης**. Ἄν κάποιος θέλῃ καὶ μπορῇ, ἃς διαβάσῃ τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος, νὰ δῇ ἐπιχειρήματα περὶ ψυχῆς.

***

Ἄλλα τί νὰ τὰ κάνετε αὐτά, ἀγαπητοί μου; Πάνω ἀπ' ὅλες τὶς μαρτυρίες εἶναι ἡ μαρτυρία Ἐκείνου ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἐψεύσθη καὶ βεβαίωσε ὅτι «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Λουκ. 21,33. Μάρκ. 13,31). Ὡς χριστιανὸς λοιπὸν δὲν ἐρωτῶ τί λένε ἄλλοι ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ· ἐρωτῶ τί λέει ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ Κύριος λοιπὸν μᾶς βεβαιώνει, ὅτι **ὑπάρχει ψυχὴ ἀθάνατη**.

☀️ Αὐτὸς εἶπε· «*Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεννόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνει*» (Ματθ. 10,28).

☀️ Αὐτὸς στὶς τελευταῖες στιγμὲς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ εἶπε στὸν μετανοημένο ληστὴ· «*Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ*» (Λουκ. 23,43).

☀️ Αὐτὸς καὶ στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο βεβαίωσε τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς. Ἄς φανταστοῦμε μιὰ **ζυγαριὰ** μὲ δύο δίσκους. Στὸν ἕνα νὰ βάλουμε ὅ,τι πολυτίμο ὑπάρχει στὸ σύμπαν (χρήματα, στέμματα, πολυτίμα μέταλλα καὶ λίθους, κάλλη, δόξες κ.λπ.), καὶ στὸν ἄλλο δίσκο νὰ βάλουμε – τί· μιὰ ψυχὴ, τὴν ψυχὴ τοῦ τελευταίου ταπεινοῦ καὶ καταφρονεμένου τῆς γῆς. Μόλις τὸ φτερό τῆς ψυχῆς ἀκουμπήσῃ πάνω στὸ δίσκο, ἡ ζυγαριὰ κλίνει πρὸς αὐτήν! Δὲν εἶναι αὐτὸ φαντασία, εἶναι πραγματικότητα. Νὰ κατὰ τὴν πίστι μας ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς, νὰ καὶ ἡ πρακτικὴ ἐρμηνεῖα τοῦ λόγου ποὺ ἀκούσαμε σήμερον «*Τί ὠφελήσῃ ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;*» (Μάρκ. 8,36-37).

***

Στὴν Ἀφρικὴ οἱ **ἰθαγενεῖς** βρίσκουν **πολύτιμα πετράδια**, μὰ δὲν γνωρίζουν τὴν ἀξία τους. **Εὐρωπαῖοι ἔμποροι** ὅμως, ποὺ ξέρουν τὴν ἀξία τῶν πολυτίμων λίθων, **ξεγελοῦν** τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ τοὺς παίρνουν τὰ πολύτιμα πετράδια ἀνταλλάσσοντάς τα μὲ ...κάτι χρωματιστὰ γυαλάκια.

Ἀγανακτεῖτε μὲ τὴν ἀπάτη καὶ ἐκμετάλλευσι αὐτή; Εἰκόνα ἦταν αὐτό. **Ἐμεῖς**, ἀδελφοί μου, εἴμαστε οἱ ἀνόητοι ποὺ πέφτουν **θύματα τοῦ μεγάλου ἀπατεώλους, τοῦ διαβόλου**. Ἐχοῦμε θησαυρὸ αἰώνιον, τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μας, τὴν ὁποία ὅμως σὰς βλέπω ἔτοιμους νὰ τὴν πουλήσετε στὸν διάβολο μὲ ψεύτικα ἀνταλλάγματα. Γιὰ τὸ μειδίαμα μιᾶς πόρνης πουλάει τὴν παρθενία του ὁ νέος· γιὰ ἕνα μεταξωτὸ φόρεμα ἡ ἀγνὴ νέα πουλάει τὴν ἀνεκτίμητη τιμὴ τῆς· γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ, ἕνα ταξίδι, ἕνα συμπόσιο, μιὰ θέσι ἐργασίας ἡ ἐγγαμὴ γυναῖκα πουλάει τὴν οἰκογενειακὴ τῆς ὑπόληψι, γιὰ τριάκοντα ἀργύρια ὁ ἐπιστημονικὸς κωφεύει στὸν ὄρκο καὶ στὴ συνειδησί του, γιὰ μιὰ θεωρία φανταχτερὴ ἀλλὰ ψεύτικη πουλάει τὴν πίστι του ὁ Χριστιανός... Λίγο -πολύ οἱ πάντες συνθηκολογοῦμε μὲ τὸν διάβολο.

Ἀδέρφια μου, πάψτε πιά νὰ κάνετε συμβόλαια καὶ νὰ παραδίδετε τὴν ἀτίμητη ψυχὴ σας στὸν ἐχθρὸ τοῦ Χριστοῦ. Ἄς μείνουμε στὴν πίστι μας, ἃς μετανοήσουμε γιὰ τὰ κρίματά μας, ἃς φροντίσουμε γιὰ τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μας καὶ ποτὲ μὴν τὴν ἐκθέσουμε σὲ κίνδυνον. Κἂν τὰ ἄστρα, κἂν τὶς δόξες, κἂν τὰ πλούτη, κἂν τὰ πάντα μᾶς προσφέρῃ ὁ διάβολος, ἐμεῖς ν' ἀκούσουμε τὸν πανάγαθο Κύριό μας καὶ ν' ἀπαντήσουμε στὸν ἐχθρό· «*Τί ὠφελήσῃ ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;*» (ἔδ. 8,36-37).

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἃς εὐλογῇ καὶ ἀγιάζῃ ὅλους μας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὴν αἴθουσα τῆς ὁδ. Ζωοῦ. Πηγῆς 44 τῶν Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴ 17-3-1963 βράδυ. Καταγραφὴ, δραστικὴ σύντημσις καὶ συμπλήρωσις τοῦ τίτλου 3-2-2023. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς συντομεύσεις στὸ cd 91 τῆς ἀδελφότητος «Σταυρός».

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογον Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Μ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2543

Ἐθνικὴ ἑορτὴ ἐθνικῆς παλιγγενεσίας
Σάββατο 25 Μαρτίου 2023 πρωὶ

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἱ ἥρωες παραδείγματα πίστεως καὶ ἀρετῆς

«Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν» (μεγαλυν. θ' ᾠδ.)

Μεγάλη ἡμέρα σήμερα, ἀγαπητοί μου. Μεγάλη βέβαια γιὰ ὅσους πιστεύουν, γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν σημαίνει τίποτα. Ὅσοι ἔχουν ἀγάπη στὴν πατρίδα καὶ πρὸ παντὸς ἀγάπη καὶ πίστι στὸ Χριστὸ ὡς Σωτῆρα τοῦ κόσμου, αὐτοὶ αἰσθάνονται βαθεῖα **συγκίνησι**.

«Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν» (μεγαλυν. θ' ᾠδ.). Νὰ χαρῇ ἡ γῆ, ὅλος ὁ πλανήτης. Γιατὶ **τί ἦταν πρὶν τούτῃ ἡ Γῆ; Ἦταν βουτηγμένη μέσα στὴν ἀμαρτία**· τὴν εἰδωλολατρία, τὴν ἀσέβεια, τὸ ψέμα, τὴν πορνεία, τὴ μοιχεία... Θὰ ἔπρεπε ὁ δίκαιος Θεὸς νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸ τὸν κόσμον· ν' ἀνοίξουν πάλι οἱ καταρρακτὲς τοῦ οὐρανοῦ καὶ νὰ πνιγοῦν οἱ βλάσφημοι, νὰ βρέξῃ πάλι φωτιά καὶ θειάφι νὰ καοῦν οἱ ἀσελγεῖς, νὰ πλημμυρίσουν τὰ ποτάμια, νὰ πέσουν τ' ἀστέρια στὰ κεφάλια τῶν ἀμαρτωλῶν... Μποροῦσε ὁ Θεὸς νὰ κάνῃ τὴ Γῆ σκόνῃ· γιατί τὴ μόλυνε ὁ ἄνθρωπος. Τὰ ἔκανε αὐτὰ ὁ Μεγαλοδύναμος; Ὁχι. Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε! **Ἐδειξε ἀγάπη ἀνέκφραστη**.

«Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν». «Σήμερον», τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὅπως λέμε στὸ ἀπολυτίκιο, εἶνε «τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον», **ἡ ἀρχὴ τῆς σωτηρίας μας**. Καὶ ὅπως ἀπὸ ἓνα σπόρο βγαίνει ὁλόκληρο πλατάνι, ἔτσι ἀπὸ τὴ σημερινὴ ἑορτὴ βγῆκε ὅλο τὸ δέντρο τοῦ Χριστοῦ, ποὺ καλύπτει Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, Βορρᾶ καὶ Νότο. Κανένα τσεκούρι τοῦ διαβόλου δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ξεριζώσῃ· μπορεῖ νὰ κόψῃ κλαδιά, νὰ ρημάξῃ φύλλα, ἀλλὰ οἱ ῥίζες τοῦ μένουν στὴν καρδιὰ τῆς ἀνθρωπότητος· ματαίως οἱ ἐχθροὶ προφητεύουν ὅτι ἔφτασε τὸ τέλος τοῦ Χριστιανισμοῦ.

«Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν». Εἶνε ἡμέρα χαρᾶς γιὰ ὅλη τὴ Γῆ, ἰδιαίτερος ὁμως γιὰ τὸ κομμάτι τοῦτο, ποὺ κατοικοῦμε ἐμεῖς. Ὁχι μόνο γιὰ τὴν **Ἑλλάδα** ἀλλὰ γιὰ **ὅλα τὰ Βαλκάνια**· ὅλοι οἱ λαοὶ τῶν Βαλκανίων ἐορτάζουν. Διότι στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ ἡ Ἀλβανία καὶ ἡ Σερβία καὶ ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Ῥουμανία ἦταν Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι. Καὶ παρ' ὅλο ποὺ ἔπεσε κατόπιν ὁ κόκκινος σπόρος καὶ μᾶς χώρισε, πάλι μία πίστι ἔχουμε μαζί τους, ἓνα Θεὸ λατρεύουμε. Ἦταν λοιπὸν σκλάβοι, ὅπως ἐμεῖς, τοὺς πλάκωνε κι αὐτοὺς ἡ σκλαβιά τῆς Τουρκίας, ἡ ὁποία τότε ἦταν πανίσχυρη. Κι ὅταν ἄκουσαν, ὅτι σήμερα οἱ Ἕλληνες ξυπόλητοι - ἄοπλοι ἐπαναστάτησαν, πῆραν θάρρος.

[Κάνω ἐδῶ μία παρέκβασι. Ἐὰν καὶ τὸ 1955, ὅταν οἱ Τοῦρκοι στὴν Κωσταντινούπολι ἀνέσκαψαν τάφους πατέρων μας καὶ ἀσέβησαν στὶς κολυμβήθρες μας, ὑπῆρχε ἓνας Πλαστήρας - ἓνας Κοντύλης, δὲν θὰ τὸ ἀνέχονταν. Δὲν εἶχαμε δυστυχῶς τότε ἄντρες μὲ ὑψηλὸ φρόνημα καὶ δεχθήκαμε ῥαπίσματα ταπεινώσεως. Ὁχι, δὲν αἰσθάνομαι μῖσος ἐναντίον τῶν τέκνων τῆς Ἀγαρ, ἄνθρωποι εἶνε κι αὐτοί· ἀλλ' ὑπάρχει Θεός, δίκαιο, ἀνταπόδοσις].

Ἦταν λοιπὸν ἡ Τουρκία κράτος τεράστιο· ἔφτανε πρὸς ἀνατολὰς μέχρι Περσικὸ κόλπο καὶ Ἰνδίες, πρὸς δυσμὰς μέχρι Ἰταλία, πρὸς νότον μέχρι τὸ Νεῖλο, καὶ πρὸς βορρᾶν μέχρι Δούναβι καὶ Βιέννη. Ποιὸς τολμοῦσε νὰ τὴν πειράξῃ; Κλαρίνο στέκονταν μπρὸς στὸ σουλτάνο οἱ πρεσβευταὶ Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ῥωσίας. **Μὰ ὁ Θεὸς ἔκανε τὸ θαῦμα του**. Πῶς τὸ ἔκανε; **Διὰ μέσου ἀνθρώπων, πιστῶν Ἑλλήνων δούλων του**. Μετὰ σηκώθηκαν καὶ οἱ ἄλλοι λαοί. Τὸ ἔθνος ποὺ ἔγινε ἐδῶ πρωτοπόρο στὴν ἐλευθερία τῶν Χριστιανῶν ἦταν οἱ Ἕλληνες. Γι' αὐτὸ λέω, ὅτι ἡ ἑορτὴ αὐτὴ εἶνε ἑορτὴ ὅλων τῶν Βαλκανίων.

«Εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην· αἰνεῖτε, οὐρανοί, Θεοῦ τὴν δόξαν». Πάντοτε ὁ Θεὸς κάνει θαύματα, ἀλλὰ πρέπει νὰ βρεθοῦν καὶ τὰ κατάλληλα ὄργανα, καὶ **τὸ 1821 βρέθηκαν οἱ ἥρωες**, αὐτοὶ ποὺ τὶς μορφές τους βλέπουμε στὰ σχολεῖα. Ἄν τοὺς δείξετε καὶ ῥωτήσετε τώρα τὰ παιδιά ποιοὶ εἶν' αὐτοί; δὲν τοὺς ἀναγνωρίζουν. Τί ἦταν αὐτοὶ οἱ ἥρωες; ἄγγελοι, ἅγιοι ἦταν; Ὁχι· ἦταν ἄνθρωποι ἀμαρτωλοί, μὲ ἐλαττώματα καὶ κακίες· εἶχαν ὅμως δύο γνωρίσματα ποὺ σ' ἐμᾶς τώρα σπανίζουν.

***

● Τὸ πρῶτο ποὺ τοὺς χαρακτῆριζε ἦταν **ἡ πίστι στὸ Χριστό**. ● Φαινόταν καθαρὰ ἡ πίστι **στὶς ἐπιστολές** τους. Ἀρχίζοντας νὰ γράψουν χάραζαν σταυρὸ μὲ τὰ λόγια «*Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ*». Σῶζονται σὲ μουσεῖα γράμματά τους.

● Φαινόταν ἐπίσης **στὶς σημαίες** τους. Δὲν εἶχε ἀκόμη τότε καθιερωθῇ ὠρισμένη σημαία· ἄλλος ζωγράφιζε στὴ σημαία του τὸν ἅγιο Γεώργιο, ἄλλος τὸν ἅγιο Δημήτριο, ἄλλος τὸν ἅγιο Θεόδωρο, ἄλλος τὸν ἀρχάγγελο Μιχαήλ, ἄλλος τὴν Παναγία, ἄλλος τὸ Χριστό. Καὶ στὸ κοντάρι ψηλὰ εἶχαν τὸν τίμιον σταυρό.

● **Στὰ καράβια** τους. Στὴ ναυαρχίδα του ὁ Μια-

ούλης, στο κατάρτι της πλήρης, είχε πάντα ένα μεγάλο μαύρο σταυρό και γύρω - γύρω με λευκά γράμματα έγραφε· επάνω «*Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ*», κάτω «*Σταυροῦ τόπος ἐχθρῶν τρόμος*», και στὰ πλάγια «*Σταυρὸς πιστῶν τὸ στήριγμα*». Ὁ ἐπίσκοπος Ὑδρας Ἱερόθεος (1967-2000) ἔφειαξε ὁμοιώματά του, μικροὺς σταυρούς· τοὺς ἔδινε εὐλογία, ἔστειλε ἕνα καὶ σ' ἐμένα.

• Οἱ ἥρωες τοῦ '21 πίστευαν καὶ τὸ 'δειχναν στὶς **προσευχές** τους. Οἱ Τοῦρκοι ἔσφαξαν στὴ Χίο 20 χιλιάδες γυναικόπαιδα, κοκκίνισε ἡ θάλασσα ἀπ' τὸ αἷμα, καὶ μετὰ γιώρταζαν τὸ ῥαμαζάνι τους. Τότε ὁ Κανάρης προσευχήθηκε, ἔκανε τὸ σταυρὸ του καὶ εἶπε· Θεέ μου, βοήθησέ μας νὰ τοὺς τιμωρήσουμε. Ἔτσι μ' ἕνα μικρὸ πυρπολικὸ τίναξε στὸν ἀέρα τὴ ναυαρχίδα τους. Κι ὅταν γύρισε, πῆγε κατ' εὐθεΐαν στὸν Ἅγιο Νικόλαο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεό.

• Ἐνας ἄλλος ἀγωνιστής, ὁ Μακρυγιάννης, μὲ κορμὶ κόσκινο ἀπὸ σφαῖρες, βαστοῦσε τὴ Σύνοψι, τιμοῦσε τὴν Παναγία, δὲν καθόταν στὸ **τραπέζι** χωρὶς σταυρό. Μία φορὰ λοιπὸν φιλοξενοῦσε ἕναν ξένο ἀπ' τὸ Παρίσι. Πρὶν καθήσουν ἔκανε τὸ σταυρὸ του καὶ ζήτησε τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ξένος γέλασε εἰρωνικά καὶ χαρακτήρισε τὶς συνήθειες αὐτὲς πράγματα «μπόσικα», δηλαδὴ ἀνόητα. Ὁ Μακρυγιάννης δὲν τὸ ἀνέχθηκε· τὸν ἔδιωξε. Αὐτοὶ ἦταν ἐκεῖνοι, εἶχαν πίστι στὸ Θεό.

• Ἡ πίστι τους ὅμως δὲν ἦταν μόνο λόγια· **ζοῦσαν καὶ ζωὴ ἐνάρετη**. • **Ἐκκλησιάζονταν** τακτικά· καὶ πήγαιναν πρωί, ἀπὸ τὸν ὄρθρο παρακαλῶ. Ὅποιος δὲν τὸ πιστεύει, στὴν Κυψέλη - Ἀθηνῶν σώζεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπου πήγαινε ὁ Κανάρης· ὑπῆρχε μάλιστα καὶ τὸ στασίδι του.

• **Νήστευαν** ἐκεῖνοι. Ὅταν κατέλαβαν τὴν Τριπολιτσά ἦταν ἡμέρα Παρασκευή· κι αὐτοὶ πεινασμένοι, ἔξαντλημένοι. Ἀλλὰ ὁ Κολοκοτρώνης φώναξε· Μὴ μαγαρίσετε τὴν ἡμέρα· νὰ νηστέψετε, ὁ Χριστὸς μᾶς ἐλευθέρωσε!... Καὶ στὰ καράβια τοῦ Μιαοῦλη Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ ἔτρωγαν ἐλιές καὶ κρεμμύδι. Ἄντε σήμερα σὲ μονάδες τοῦ στρατοῦ μας νὰ δῆς τὸ συσσίτιο...

• **Ἐκαναν προσευχή**. Ὅταν ἄκουσαν στὸ Παρίσι, ὅτι αὐτοὶ οἱ ξυπόλητοι ἐπαναστάτησαν, εἶπαν· Ἄς πᾶμε νὰ δοῦμε τί ἄνθρωποι εἶν' αὐτοί. Περιοδεύοντας στὸ Μοριά, νύχτωσαν κάπου καὶ ζήτησαν κατάλυμα σὲ μιὰ καλύβα. Τί νὰ δοῦν· φτώχεια! ἑφτὰ παιδάκια καὶ μωρὸ σὲ αἰώρα κρεμασμένη ἀπὸ τὴν ὀροφή· στὸ τραπέζι κάτι χορταράκια καὶ ψωμὶ κριθαρένιο. Μετὰ τὸ φαγητὸ καὶ προτοῦ νὰ πέσουν γιὰ ὕπνο, προσευχήθηκαν· τὰ παιδάκια εἶπαν κάτι τὸ καθένα, ἔκαναν μετάνοιες στρωτὲς καὶ ἔψαλαν τὸ «*Κύριε τῶν δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ...*». Καὶ οἱ ξένοι εἶπαν μεταξύ τους· Νά γιατί νικοῦν αὐτοὶ οἱ ξυπόλητοι! Κι ὅταν γύρισαν στὸ Παρίσι, τὰ ἔγραψαν αὐτὰ νὰ τὰ μάθουν ὅλοι.

• Ἀκόμα, **ζοῦσαν ἀπλᾶ**, πολὺ ἀπλᾶ. Ὁ Κολοκοτρώνης ἔκανε τραπέζι στὸν πρίγκιπα Δημήτριο Ὑψηλάντη κατὰ γῆς στὸ ὑπαιθρο, ἐπάνω σὲ κλαδιά

σκηνιάς, καὶ τὸν κέρασε κρασί μέσα σὲ κούπα ἀπὸ ξερὴ φλούδα κολοκύθας. Ἐνας Ἀγγλος, πάλι, πήγε στὸ Ναύπλιο καὶ βρέθηκε σὲ σπιτάκι φτωχικό, ὅπου τὸν δέχτηκε ἕνα ζευγὸς νεονύμφων. Ὁ πατέρας τους εἶχε σκοτωθῇ, μὰ αὐτοὶ δὲν δίστασαν νὰ κάνουν γάμο, ἄς τοὺς ἔλειπαν καὶ τὰ στοιχειώδη. Δὲν εἶχαν οὔτε καρέκλα, κάθονταν νὰ φᾶνε πάνω σ' ἕνα τσουλί, καὶ τὸ φαγητὸ τους ἦταν τελείως λιτό· ἔνιωθαν ὅμως εὐτυχισμένοι.

• Οἱ ἥρωες τοῦ '21 πίστευαν στὸ Χριστό, ἦταν ἐνάρετοι, προσεύχονταν, ἐκκλησιάζονταν, νήστευαν, ζοῦσαν ζωὴ ἀπλή, καὶ τέλος **εἶχαν ἀγάπη**. Στὶς μάχες ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἦταν λιοντάρια, ἀλλὰ μέσα τους εἶχαν καρδιὰ παιδιοῦ. Ἐνα μόνο προσθέτω καὶ τελειώνω. Ὁ Κολοκοτρώνης εἶχε ἕνα παιδί ποὺ τὸ ἀγαποῦσε. Κάποιος ὅμως τὸ σκότωσε· καὶ ὁ Γέρος τοῦ Μοριά ἤξερε τὸ φονιά. Ἄν πᾶτε στὴν Ἀθήνα στὸ μουσεῖο, ὑπάρχει τὸ κρανίον τοῦ παιδιοῦ τρυπημένο ἀπὸ σφαῖρα. Ἀφοῦ πέρασαν λίγα χρόνια, ὁ Κολοκοτρώνης πῆγε, τὸν βρῆκε καὶ τὸν ἔφερε στὸ σπίτι του! Ἡ μάνα τοῦ Κολοκοτρώνη διαμαρτυρήθηκε· —Βρὲ παιδί μου, τὸ φονιά τοῦ παιδιοῦ σου κ' ἐγγονοῦ μου μᾶς κουβάλησες ἐδῶ; Κ' ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε· —Σώπα, μάνα· αὐτὸ ποὺ κάνουμε σήμερα, νὰ καθήσῃ αὐτὸς στὸ τραπέζι μας, εἶνε τὸ καλύτερο μνημόσυνο τοῦ νεκροῦ!... Ἐλάτε τώρα ὅλοι, παπᾶδες, δεσποτάδες, πατριάρχες, νομάρχες, δικαστές, εἰσαγγελεῖς· πάρτε ζυγαριὰ καὶ ζυγίστε αὐτὸ τὸ λόγο ποὺ εἶπε.

Ξυπόλητοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ **στὴν καρδιὰ εἶχαν τὸ Χριστό**· καὶ ἔτσι ἔγινε τὸ θαῦμα. Τώρα ποῦ εἶνε ἡ πίστις καὶ ποῦ ἡ ἐνάρετη ζωή; Ποῦ ἡ συγχώρησις, ἡ συμφιλίωσις, ἡ ἀγάπη;... Ὁ Κολοκοτρώνης τὰ βρῆκε μὲ τὸ φονιά, **ἐμεῖς**;

***

Θὰ πῆτε τώρα, ἀγαπητοί μου· **Πῶς ἐμεῖς ἀλλάξαμε τόσο**; Νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω, ἀδελφοί μου.

Ἐκεῖνος ὁ **Μακρυγιάννης**! ἀγράμματος μὰ τετραπέρατος. Στὸ σπίτι του εἶχε ὅλο εἰκόνες. Ἐκανε κι αὐτὸς μία, μὰ τὴν κατέσχεσε ἡ ἀστυνομία. Τί παρίστανε; Ζωγράφισε σὲ χαρτόνι μιὰ κοπέλλα μ' ἕνα σταυρό, ντυμένη ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω, καὶ στὸ κεφάλι εἶχε στεφάνι. Ἐνα μαῦρο χέρι ὅμως βγῆκε ἀπ' τὸ σκοτάδι, πλησίασε, τὴν ἔσχισε στὸ στέρνο, τῆς ξερρίζωσε τὴν καρδιά, κι αὐτὴ ἔπεσε νεκρή. Δηλαδή; Γυναίκα εἶνε ἡ **Ἑλλάδα**, μαῦρο χέρι εἶνε **οἱ ξένοι** (Ἀγγλοι, Γάλλοι, Ρῶσοι, Ἀμερικᾶνοι, ὅλοι ἀνεξαιρέτως· ὁ ψεύτικος πολιτισμὸς τῆς Δύσεως). Μπήκαν ἐδῶ καὶ ἔβγαλαν τὴν καρδιά τῆς Ἑλλάδος. Καὶ **καρδιά της ποιά εἶνε· ὁ Χριστός, ἡ Ὁρθοδοξία**. Δὲν ζῇ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς καρδιά· κ' ἐμεῖς χωρὶς τὴν Ὁρθοδοξία πεθαίνουμε.

Μπρός, ἀδέρφια μου, **νὰ παλέψουμε ν' ἀναστηθῇ ἡ πατρίδα μας**, νὰ γίνῃ πάλι χριστιανική, ὀρθόδοξη, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων.

Αὐτὰ ποῦ σᾶς εἶπα **νὰ τὰ πῆτε παντοῦ**, νὰ δοῦμε καλύτερες ἡμέρες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος